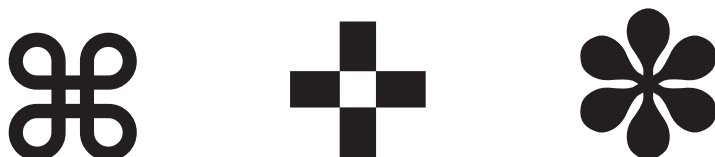

03		
05		
06		
22		
24		
26		
28		

MEETING POINT

	PRESENTACIÓ
	OBRES EXPOSADES
	CONVERSA
	BEL FRANCIS
	JUDITH TIAN CABRERA
	LAURA ALBAJAR
	NOTES BIOGRÀFIQUES

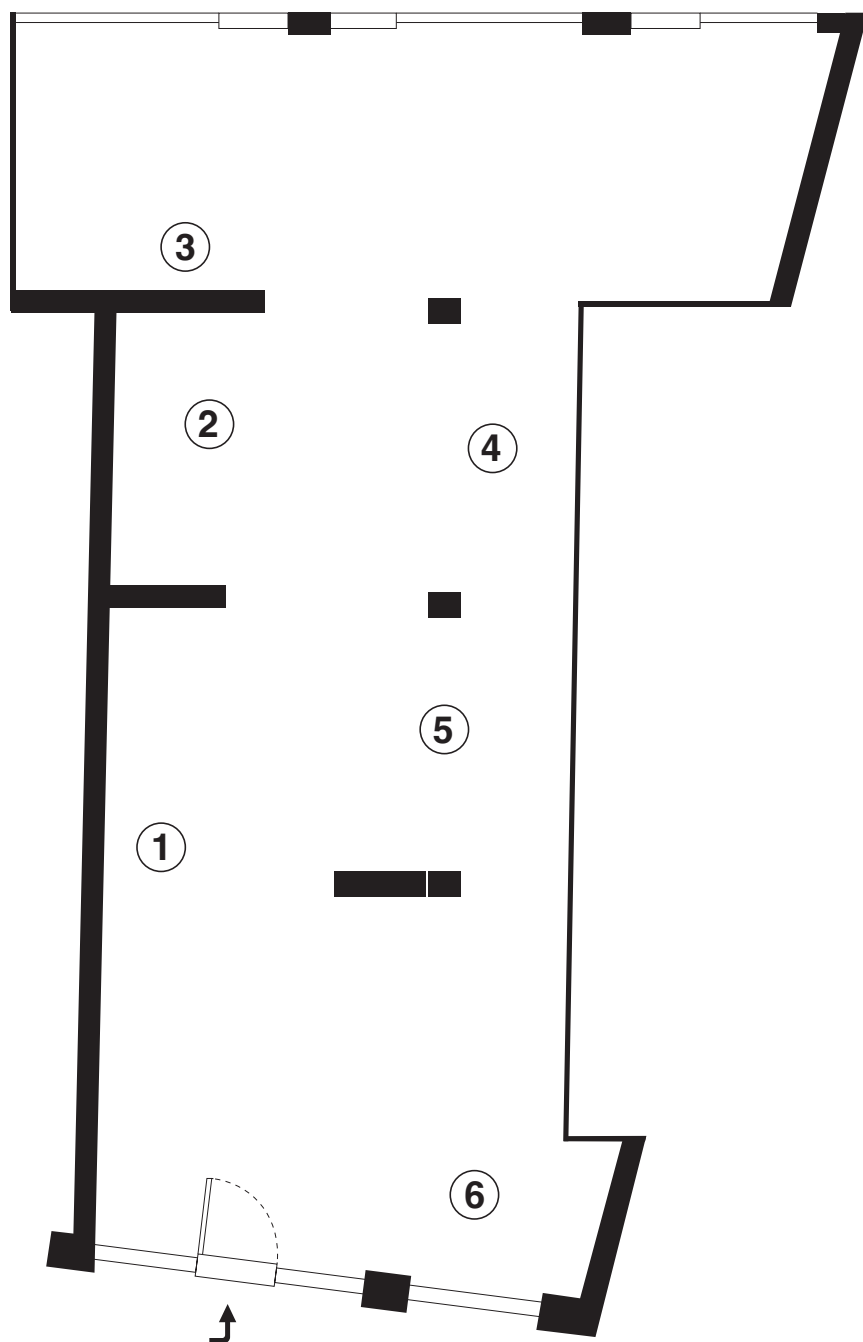
«Meeting point» presenta el treball de les artistes Bel Francis, Judith Tian Cabrera i Laura Albajar, graduades en belles arts per la Universitat de Barcelona (curs 2022-2023). En aquesta mostra s'exposen obres representatives de les recerques fetes en els seus respectius treballs de final de grau. El títol, tal com es pot deduir, interpel·la a la trobada, perquè, d'una banda, l'espai expositiu funciona com a punt de reunió que els permet generar un diàleg entre les seves propostes íntimes i individuals i, de l'altra, és una invitació desacomplexada a l'espectador per tal que s'apropi als seus treballs, els quals comparteixen unes preocupacions vitals comunes que fan referència a una certa nostàlgia d'un temps passat i als vincles afectius que ens conformen.

Sota aquest paraigües, Bel Francis, a través de la idea de llar, explora la identitat i les relacions de parentiu. A partir de l'arxiu familiar i de la seva experiència, proposa una narrativa visual que combina diferents capes d'informació i de sentit mitjançant imatges d'arxiu, registres audiovisuals i textuais.

Així mateix, l'obra de Judith Tian Cabrera reflexiona sobre les seves arrels i qüestiona el concepte de pertinença a un determinat lloc. Tot i la seva fisicitat matèrica, les peces són el resultat d'un gest fet amb fang dipositat i emmotllat sobre objectes domèstics que contenen fortes càrregues afectives.

En darrer lloc, Laura Albajar presenta un treball que expandeix els límits de la pintura des d'una perspectiva lúdica. Les peces, a grans trets, parteixen de la intuïció i són compostes per elements amb formes bàsiques i colors plans, que funcionen com a picades d'ullet que ens transporten a un imaginari abstracte i evocador.

Aquesta exposició s'emmarca en la col·laboració establerta entre la Fundació Felícia Fuster i el Grup d'Innovació Docent Consolidat Art, Professió i Docència (Facultat de Belles Arts, UB), que té com a objectiu la programació d'exposicions de l'alumnat de diferents nivells del grau en belles arts.

1/ Laura Albajar

Vermells, 2023

Díptic. Oli sobre llenç,
116 x 89 cm c/u.

2/

Judith Tian Cabrera

Terra 49, 2023

Instal·lació. Rajoles i terra recuperada
d'un camp familiar, dimensions variables.

Bel Francis

Dwelling, 2023

Instal·lació. Papers i fotografies,
dimensions variables.

Laura Albajar

Blau, 2023

Pintura acrílica sobre fusta,
50 cm de diàmetre.

3/ Bel Francis

Aquí, en aquest racó petit, 2024

Vídeo, 10 min.

4/ Bel Francis

Dwelling, 2023

Instal·lació. Papers i fotografies,
dimensions variables.

5/ Laura Albajar

Rosa, taronja i groc, 2023

Diversos elements. Pintura acrílica
sobre fusta, dimensions variables.

6/

Judith Tian Cabrera

Nobjectes série 2, 2023

Terra recuperada d'un camp familiar,
dimensions variables.

Bel Francis

Dwelling, 2023

Instal·lació. Papers i fotografies,
dimensions variables.

B: Bel Francis
J: Judith Tian Cabrera
L: Laura Albajar
R: Ramón Leona (mediador)

Ens vam trobar la Judith, la Bel i la Laura per parlar sobre les nostres inquietuds i projectes després d'haver finalitzat Belles Arts. A continuació podreu veure una sèrie de reflexions que van sorgir durant aquesta reunió i que vam anotar. En comptes d'estar disposades cronològicament, es troben organitzades per temàtiques. La intenció del text, fruit d'aquesta trobada, és compartir amb el lector aquestes diferents maneres de pensar.

minut 00:02:40

R: Veig que els vostres treballs no es connecten linealment, sinó que s'uneixen des de punts diferents, cosa que té sentit, ja que no som iguals...

L: A més, no hem partit de la mateixa premissa; per tant, és difícil trobar un punt en comú.

B: Estic d'acord que sí que coincideixen en alguns aspectes, però no s'acompanyen. Cadascuna agafa el seu camí i en certs moments aquests es troben.

R: Al final, és com si cada treball fos la ramificació d'un tronc, la base del qual parteix de la mateixa preocupació: donar un cert sentit a la vostra vida. Perquè totes tres, dins el món creatiu, busqueu generar alguna cosa, i això cadascuna ho heu materialitzat d'una manera diferent.

Entre l'espera, les expectatives i l'evolució creativa

Després de mesos i mesos de feina, finalment et sents satisfeta i arribes a la conclusió que el teu projecte ha arribat a la seva fi. Decideixes emprendre noves rutes, però al cap d'un temps se't proposa revisar aquell projecte anterior, i tocarà que t'enfrontis amb les teves idees d'un jo passat. S'assembla a la sensació de quan eres adolescent i tenies un diari secret en què apuntaves tots els teus pensaments, i, al cap d'un temps, el miraves i et preguntaves: «Com pot ser que escrigués això?». El moment, la mentalitat, el sentiment, tot és diferent... Com es treballa el passat en el present?

minut 00:00:10

B: Estic fent un vídeo... Us juro que existeix, existeix! Bé, existeix més o menys... La qüestió és que quan vaig començar a pensar què fer, vaig recordar què vaig dir al meu tutor quan fèiem el TFG: vaig proposar-li realitzar un llibre i un vídeo com a obres finals. Ell va respondre: «Bel, queden tres setmanes per a la presentació i encara no has ni començat!».

(Rialles)

J: Tia, Bel...

B: Clar, vaig haver de sacrificar el vídeo per poder tenir el llibre, però ho vaig acabar fent molt justa de temps. Quan ho vaig entregar, el tutor encara no ho havia vist.

L: Ja, i a més, al final, et va anar superbé. Jo vaig pensar: «Quin morro què té aquesta tia».

B: Jo crec que en Quim no s'ho esperava gens, i m'agradava posar-li expectatives dient-li: «Ja ho veuràs, ja ho veuràs...». Però la realitat és que, mentrestant, jo estava a casa desesperada sense saber què fer. Va ser més tard, quan ens van proposar aquesta expo, que vaig pensar

que era la meua oportunitat d'obligar-me a muntar el vídeo, ja que tenia moltíssim material audiovisual. Passa que la idea era fer un vídeo amb la mateixa mentalitat que tenia en aquell moment, però com que han passat tants mesos ja no és igual. Per tant, al final s'està tractant d'un retrat de les meves germanes, i crec que acabarà sent un vídeo una mica trist. De totes maneres, a causa del temps que ha passat, la temàtica de la casa i l'espai s'està perdent per donar pas a una obertura a altres possibilitats.

L: Trobo que té sentit que et vagis obrint; al final, són moments diferents i tot va evolucionant.

B: A més, en certa manera, ja m'agrada que la gent vegi un punt dramàtic en les meves obres i que es projectin en les meves històries.

minut 03:00:20

L: A mi, el que em sembla curiós és que les tres partim d'algun record del passat. Per posar-vos en context: l'altre dia vaig veure una pel·lícula de Woody Allen que em va recomanar el Ramón anomenada *Midnight in Paris*, de principis dels 2000, en què el protagonista està completament obsessionat per viure als anys vint. Viatja en el temps i s'enamora d'una dona que resulta que afirma rotundament que la seva època no és la millor, sinó que ho és l'anterior. Total, que aconseguixen viatjar una altra vegada en el temps fins al 1890, a la Belle Époque, i es troben un escriptor famós que els sorprèn dient que aquella no és la millor etapa, sinó que ho és l'anterior. I així successivament, fins que s'adonen que tothom diu que altres moments eren millors. És a dir, parla sobre el fenomen de la romantització d'un temps que no s'ha viscut.

R: Sempre es diu que el passat és millor!

L: Pensant en aquest tema, m'ha vingut al cap el projecte de la Judith, en què parla sobre arrelar-se i el conflicte intern que genera el fet de ser adoptada. Aquest és un tema que em sorprèn, ja que la teva realitat és que has viscut aquí tota la vida. Tu creus que sents una nostàlgia per una arrel? Què creus que la genera?

J: Ara mateix estic treballant a la Pedrera, i cada dia em pregunten d'on soc, o fins i tot em parlen en xinès directament! I jo no en sé... Si ja em costa l'anglès... Imagina't! Penso que aquest dubte constant sobre la meva procedència fa que sorgeixi la necessitat de buscar formar part d'un lloc. Al final, és una pregunta que m'han fet tota la vida, i, òbviament, ja saps quina és la

resposta que els altres volen o esperen...

B: Clar, no és una resposta tan fàcil. Sembla una pregunta molt senzilla, però no ho és.

J: Per això em neix la necessitat de buscar un altre lloc on poder partir des de zero a través de la terra i dels objectes, que per mi simbolitzen una arrel familiar. Així doncs, per respondre't, penso que no és una nostàlgia que vingui de mi, sinó a causa dels qüestionaments externs sobre qui soc.

L: Entenc que llavors, en el moment en què crees una nova arrel, el que fas és buscar un punt mitjà, per dir-ho d'alguna manera.

B: No puc imaginar-me com és l'experiència de ser adoptada... A més a més, en el teu cas, com que vas ser adoptada tan jove, no tens cap record d'allà. Simplement, tens aquesta cosa que et condiciona: el teu físic.

L: A més, és com un bolet que neix del no-res, ja que el que has viscut és la teva vida a Barcelona.

J: A causa d'això, em sembla interessant la paraula nostàlgia, una vivència que trobes a faltar. En aquest cas, és una cosa que no he viscut, però que en certa manera trobo a faltar.

B: En el meu cas, estic completament nostàlgica d'una cosa que no és meva. Jo no he crescut a Anglaterra, no hi he viscut... L'he visitat cada estiu, però no és una cosa que hagi format part del meu dia a dia. La connexió més gran ha estat a través de la informació heretada, la que m'han transmès els meus pares. Hi ha un llibre titulat *The future of nostalgia*, escrit

per Svetlana Boym. Ella en fa una definició i, després, diverses classificacions sobre quins usos es donen a aquesta paraula. Boym diu que la nostàlgia no és una enyorança d'un lloc en concret, ni la reconstrucció d'alguna cosa que no existeix, sinó que es tracta d'un anhel d'un temps diferent, uns ritmes alents. Encara que trobi una certa nostàlgia en les vides dels meus parents, allò que realment estic anhelant és el temps lent del passat, en contra del temps convuls del present. Quan penso en el temps històric, en comptes d'entendre'l com a present, penso que ja estem vivint el futur.

L: Per què fas una recerca tan extensa del teu passat, llavors?

B: Per poder trobar respostes de persones que eren capaces de mirar cap a un futur. També és veritat que, tenint vint-i-pocs anys, com qualsevol de nosaltres, em qüestiono cada vegada més: Què ve ara?

L: Bé, no sé fins a quin punt els teus pares, o la gent del passat en general, realment es plantejaven constantment que amb les seves decisions s'estigués construint un futur.

B: Jo crec que ma mare sí. Estava molt compromesa amb el futur, va ser activista i treballava a Green Peace. Mon pare, en canvi, vivia més el present, o potser una mica el passat. Ell estava molt arrelat al lloc d'on venia, entenia allò que l'havia fet ser la persona que és avui o que era en aquell moment. Tot canvia quan tens fills, potser dones més importància al futur, atès que ja no importes només tu. Comences a pensar que has de construir alguna cosa per a aquestes persones.

Per què seguim romantitzant el passat, en comptes de viure el present mentre intentem crear un nou futur?

Estem vivint el futur?

L'adult romantitza un passat i, en canvi, el nen idealitza un futur?

Les limitacions com a font creativa

A vegades ens trobem que, en un moment de plena creació, l'atzar o l'accident decideix intervenir directament en el que estem fent. Això fa que ens les haguem d'enginyar per remeiar-ho al millor possible. El pitjor és quan, un cop hem acabat, mirem la nostra peça i ens adonem que el que hem fet no està a l'altura de la nostra idea; llavors, pràcticament no hi ha remei que valgui... Com afrontem l'error i les limitacions quasi inevitables en el procés artístic? Podem fer d'aquests un punt fort?

minut 00:20:00

R: No teniu la sensació que a vegades les limitacions t'obliguen a ser més creativa? Quan no pots sortir de certs paràmetres, l'artista s'ha de tornar més creatiu, ja que ha de buscar solucions per als seus problemes. Penso que avui en dia no tenim gaires limitacions; podríem fer-ho tot i, a la vegada, sentim que no podem fer res.

L: Penso que a vegades hi ha aquesta creença que tot està fet i que és difícil ressaltar, perquè sempre hi haurà algú que ho haurà fet millor. Potser simplement és una cosa que hem d'assumir i continuar endavant. Si no, acabaríem sense fer res.

B: No és fàcil, perquè tenim sempre aquesta veu externa que insisteix que siguis la teva millor versió, que no hi ha límits, que pots amb tot, etc. Però tenint vint-i-pocs anys, vivint a Barcelona, no sent d'una classe benestant, t'adones que clar que hi ha limitacions. Així doncs, l'únic que sembla que tinguem sota el nostre control és a nosaltres com a persones. Crec que tot això afecta el fet de ser estudiant de belles arts, ser artista. No tinc els recursos per viure, però puc ser creativa en el meu desenvolupament personal. De fet, em vaig prendre el TFG d'aquesta manera més personal.

L: Jo també ho crec. Abans d'aquest projecte, feia unes pintures en grans dimensions en què passava hores i hores pintant com una boja. Però realment no parava gaire atenció a la meua tècnica. En el moment m'era igual, ja que pensava que hi havia gent que ho feia molt millor del que jo ho faria mai. Fins que en Quim em va empenyer bastant a començar a

ser molt curosa amb el que feia. Independentment del que realitzés, havia d'estar ben fet. Des de llavors, em va agafar una mena d'obsessió amb la perfecció. Les pintures finals que es veuen no són les que realment hi ha. Pràcticament totes les vaig repetir cinc vegades. Al mínim defecte que hi veia, les repetia.

B: És a dir, vas acabar fent una mica el contrari: això ha de ser el millor que pugui ser.

L: Bé, pensava en la possible visió de l'espectador i no volia que l'error distorsionés el que jo volia presentar. Però en el treball manual s'ha de preveure l'error; al final, no ets una màquina... I es va convertir en una tasca impossible. En darrer lloc, sempre hi ha alguna mena de limitació i s'ha d'acabar acceptant. Però el que pot passar és que, acceptant els límits, acabis caient en la mediocritat. Suposo que cal buscar l'equilibri.

B: En les teves obres es palpa la insistència i la perseverança, com en On Kawara. En la teua memòria del TFG expliques que ell tracta el temps, però tu no. Les teves obres parteixen del temps, però el substitueixes per termes com insistència o perseverança. No obstant això, aquestes dues accions requereixen temps. A part de la teua visió de la pintura, com relaciones el temps amb el teu procés artístic i la metodologia?

L: Els referents dels quals parteixo no tenen gaire a veure amb el que faig, sinó que són idees que m'han fet un clic, que em ressonen, com per exemple Wilfredo Prieto. Per a mi, l'obra d'On Kawara i la meua s'assemblen en el fet que la repetició fa que les coses tinguin sentit. Per

exemple, si ell pinta una data d'un dia, no té sentit, però si pinta durant molt temps la data del dia, és tan absurd que té un sentit.

B: També trobo que és un acte de resistència contra el temps. La repetició et fa ser present.

L: I també l'ansietat d'estar repetint cada dia la mateixa acció. Tens una única tasca i no es pot perdre. Parteixo del temps des d'una part més metodològica.

B: És una tècnica o un material que necessites per a la teva obra. El temps és com una brotxa més.

Les obres s'acaben o s'abandonen?

Quan podem considerar veritablement que una obra artística està completa? És la perfecció un objectiu realitzable o una il·lusió? És l'abandonament una decisió conscient de prioritzar altres projectes o necessitats?

minut 00:31:00

R: Vosaltres sentiu que heu acabat les vostres obres? Potser les obres no s'acaben, s'abandonen.

B: Fins que no mors, cap obra està acabada. Sempre existeix la possibilitat de tornar-hi.

L: Jo crec que les abandones: ja no vols continuar amb això que estaves fent i tens ganes d'avançar cap a quelcom nou.

Crear narratives

És complicat trobar un punt mitjà entre el que fas, el que vols comunicar i el que realment acabarà passant. De què parlem? Què creurà l'espectador que volem dir? Volem explicar alguna cosa? Potser simplement volem fer, i la resta ja vindrà sola. L'art és nostre o de tothom? O tothom és de l'art?

minut 00:38:35

R: D'alguna manera esteu fent teràpia.
(Rialles)

B: Una mica. I de cop el terapeuta t'està insultant.

J: I segueixes en la mateixa roda i ja està.
(Més rialles)

R: Potser amb l'art arribes més lluny que amb la teràpia. Si us hi fixeu, què esteu fent amb la vostra obra? Donar sentit a una narrativa que s'ha construït. Què està fent el psicòleg? Donar sentit a una narrativa que no entens de la teva vida.

B: Crec que allò que podria ser més interessant en l'art és que, així com la teràpia és una cosa més aviat individual, en l'art hi ha quelcom col·lectiu. Intentes generar preguntes, respostes o escenaris possibles per a quelcom més gran que tu. Dins l'art és possible imaginar escenaris col·lectius.

R: L'art és un ritual i vosaltres sou els xamans.
(Rialles)

B: Jo no gaire.

L: Jo no em sento gaire xaman...
(Rialles)

R: Esteu creant narratives. Esteu resigni-

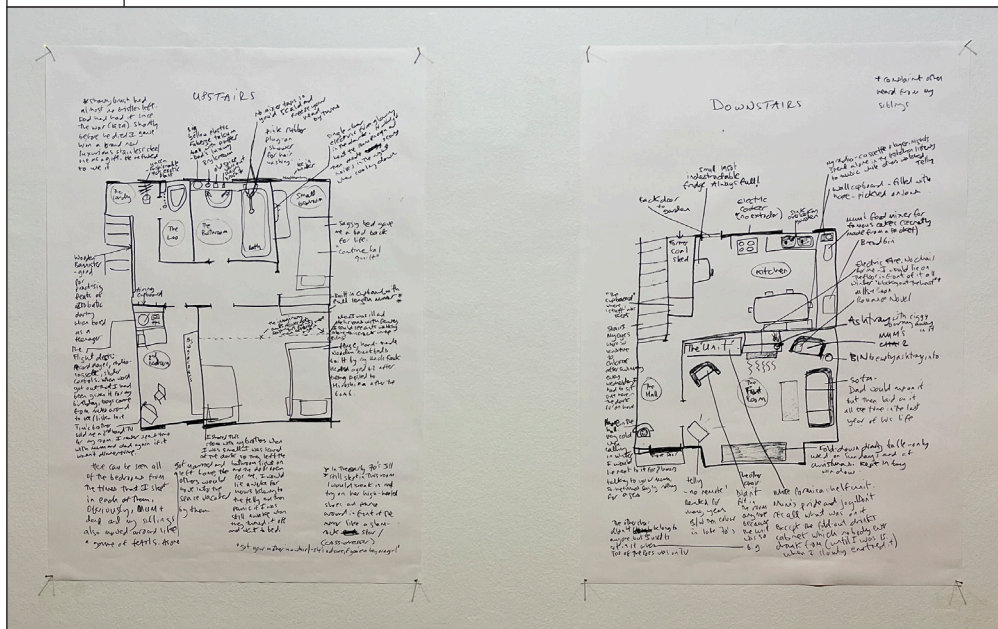
ficant històries col·lectives a partir d'una narrativa pròpia. Sou xamans, completament.

L: No ho sé... No tot parteix d'una narrativa, també pot ser art per art. Però clar, potser sí que el fet de crear també pot ser una narrativa.

B: També hi ha art que parla de l'art mateix, com s'aprecia en bona part de l'art del segle XX, i és molt interessant també. Però trobo en la pràctica arxivística un altre interès, que busca explicar els nostres vincles amb el passat a través de la recuperació de la memòria.

L: Si parléssim dels nostres projectes, vosaltres (Bel i Judith) tracteu més la narrativa del passat i, en canvi, jo parteixo de l'exploració d'un llenguatge abstracte.

B: Ja! El meu punt de partida no és aquest. Aquí crec que potser ens diferenciem una mica. Neix d'una narrativa a la qual vull donar un sentit, i la tècnica arriba després. Jo crec que amb el teu projecte parteixes d'un interès pel llenguatge en si mateix, i llavors la narrativa es va construint.

és que ho has de materialitzar d'alguna manera.

B: Exacte. El llibre és una cosa, però el projecte en si mateix és la recerca.

L: Crec que són com les proves de vida. El fotollibre és una prova d'existència que tu has fet això.

B: Clar, després de trobar fotografies i audiovisuals de l'arxiu familiar, havia de provar i demostrar a un públic potencial que «jo també he existit» i que he fet aquest procés en aquest temps. Els professors sempre ens han dit d'ajuntar i combinar la materialització amb la recerca. Jo encara ho veig com un salt, penso que la investigació que vaig dur a terme és el projecte en si mateix.

L: Igual que els happenings i les performances en viu. Són situacions que es viuen en persona i que potser no tenen una intenció de finalitzar amb una prova física, però

després sempre han de pensar com deixar alguna petjada del que s'ha fet.

B: Les obres finals són més aviat registres que alguna cosa ha passat en aquest temps, que no pas un aquí t'ho mostro tot.

L: Em fa recordar Christo i Jeanne-Claude, que fan unes instal·lacions immenses. El que em va semblar més curiós va ser quan em vaig assabentar de com venien les seves obres. Sabeu com? El que fan és cedir-ne els plànols i els processos. Perquè, és clar, al final són peces que duren un determinat temps en l'espai, i aquests són les proves del que ha passat i de com s'ha fet. També em sembla interessant que l'enregistrament de la peça obligui l'espectador a imaginar-se què va passar.

La terra promesa

Tornant al capítol «Explorant l'arrelament, la identitat i la nostàlgia», imaginem-nos que, després que Nadal rere Nadal el familiar de torn ens expliqués les seves batalletes amb pèls i senyals de fa trenta anys, poguéssim visitar exactament el mateix lloc del qual parla, però avui. Segurament quedariem esgarriats d'adonar-nos que aquell lloc no ha quedat parat en el temps i, clarament, no és com ens l'imaginàvem: la botiga de llaminadures tan antiga ha traspassat, el típic forn s'ha convertit en un Starbucks, els carrers ara són de vianants, etc.

minut 01:14:30

B i L: Has pensat mai a anar a buscar terra a Guangzhou?

J: És que allà no m'hi arrela res.

L: Jo crec que anar-hi segurament et despertaria alguna cosa, no sé si bona o dolenta. En el teu cas, Bel, veig com vas crear una certa idealització de la casa d'Anglaterra, aquella «terra promesa» on els teus pares van crear memòries. Al cap i a la fi, la figura de la casa es troba més en les memòries que t'han explicat, com un fantasma, que no en l'emplaçament físic.

B: En els meus viatges a Anglaterra, on anava a buscar el passat, de sobte m'hi vaig trobar amb el present, cosa que no preveia. Però també vaig poder comprovar que en aquest poble conviuen la història del meu pare, amb les vides que ara habiten aquest lloc, com un teixit; que el paisatge té prou cabuda per entrellaçar totes les línies temporals alhora.

Les quatre erres

minut 43:30

R: Jo crec que el vostre punt en comú és el temps. I se m'han acudit les quatre erres: repetició, reconstrucció, resignificació i recerca.

REPETICIÓ

RECONSTRUCCIÓ

RESIGNIFICACIÓ

RECERCA

BEL FRANCIS

*Cada u parla com és. Per les butxaques, pels colzes o pels descosits.
(Perelló, 2020, p. 128)*

Aquest treball sorgí d'un interès general pel passat. No té per què ser un passat concret. Podria ser anterior a mi o podria ser el que jo mateixa he viscut fins ara. Tots dos són inassolibles, per això són passats. Però el seu rastre persisteix dins nostre. Persisteix, també, a fora, en la família o l'entorn.

El primer objectiu és voler entendre. Comprendre per què ets com ets —per què som com som. Com tot allò que havia quedat pel camí, tot el silenci que vàrem guardar, ens constitueix i diu més de nosaltres del que a vegades voldríem. El punt on has de començar és en el passat de la família. Aquells que mantenim els nostres llaços familiars en el present podem accedir a aquestes històries. El relat familiar és proper, nostre i abastable. Indagar en el record des de l'arxiu familiar és un bon lloc on començar a entendre's com a individu. Sobretot perquè entendre's com a individu ha de passar per entendre's en comunitat. La primera comunitat és la família, i és on busquem emmirallar-nos.

El segon objectiu és reconèixer-se. Sigui per semblança o per oposició, ens construïm segons els nostres referents familiars. A partir d'aquí, comences a treballar amb el passat dels pares. Recol·lectes documents d'arxiu, els ordenes i els classifiques —fotografies, cartes, anècdotes... Busques proves d'existència. Intentes construir un relat. Treballar amb l'arxiu té semblances amb l'arqueologia. És una feina de reconstrucció i, per tant, es fa en retrospectiva. Intentes rescatar tot el que puguis, tot allò que ha persistit fins avui. Però operar d'aquesta manera t'enfronta amb una altra realitat: el que s'ha escapat, s'ha oblidat o s'ha guardat en silenci. Sorgeixen més preguntes: per què recordo? I, sobretot, per què oblidó?

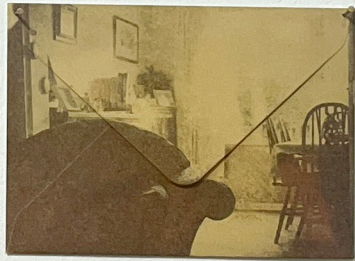
El tercer objectiu és desgranar el record. Explotar-ne les possibilitats. I ho has fet des de la cerca. Has continuat buscant i rebuscant, obtenint i ordenant més i més documents. Des de llavors, era menys clar quin passat intentaves reconstruir. Les línies entre el dels pares i el teu cada vegada són més difuses. De quin passat vols parlar? Tant se val; tots els que puguis tocar. No serà cronològic ni lineal. I se't seguirà escapant. És una tasca sense fi. Has obert aquesta porta i no la podràs tancar.

El quart objectiu és suscitar el record. La memòria es difumina, si no compta amb el contacte amb altres agents o amb texts memorístics (Ketelaar, 2017, p. 58). I llavors t'ha sorgit un altre dubte: on és el record? L'has trobat dins una caixa, en un calaix, a una casa. La memòria té emplaçaments físics. Es tracta de desplaçar-se fins a ells. Aleshores, passes del contacte amb documents al contacte amb llocs. Has fet un viatge, una travessa pel record.

A partir del viatge, has vist com has anat deixant engrunes pel camí. No només has carregat la motxilla de documents, sinó que també els has anat generant. Imatges, texts, intercanvis —el teu treball és una prova d'existència del viatge en si mateix. És el relat que volies fingir. Has estat produint record tot aquest temps.

Perelló, S. (2020). *La mar rodona*. Club Editor.

Ketelaar, E. (2017). *Compartir memorias recopiladas en comunidades de registros*. Archivar. Ajuntament de Barcelona. Institut de Cultura, La Virreina Centre de la Imatge.

JUDITH TIAN CABRERA

Quan era petita, la meua família i jo teníem el costum d'anar a caminar i a fer petites rutes al voltant del poble de Moià. Era habitual anar a buscar fòssils a l'estiu, en una zona situada al costat del Passatge de Castellnou, a l'altura d'on es troben el torrent de Font Candelera i el torrent de la Riera de Castellnou. Recordo que era una gran esplanada de roques i pedres, no gaire destacable en el paisatge que hi ha a la comarca del Moianès. Els meus pares sabien que aquell lloc estava ple de fòssils —fa milers d'anys aquella zona estava inundada.

Alguns fòssils estaven amagats i d'altres els podies veure a simple vista. La meua germana petita i jo ens posàvem a buscar per terra aquestes formes naturals cristal·litzades, i quan en trobàvem algunes que ens agradaven, les donàvem als pares perquè les posesin en una bossa. En aquell moment consideràvem que era un joc, petits descobriments. Aquesta anècdota potser és, inconscientment, l'inici d'aquesta recerca dels nous hàbitats.

Sobre [re]habitar. Transitant el desarrelament i el fet creatiu

Aquest treball parteix d'una inquietud interna, fruit de la manca de pertinença a un lloc específic i de la conseqüent voluntat de trobar nous hàbitats on arrelar-me. A través de l'art i la terra, trobo artificis i mètodes per explorar noves maneres d'habitar. Des de la investigació i la pràctica artística aprofundeixo en l'espai, l'objecte i el material, construint hàbitats i recollint empremtes des del desarrelament.

La terra és l'element principal i essencial del projecte. Aquest material m'aporta una sensació de lligam físic amb el món. La terra m'ajuda a sentir-me'n part i a tenir una experiència de simbiosi amb l'entorn. Aquesta connexió amb el món neix d'una necessitat de pertinença de manera matèrica, física i espiritual. Per a mi, cercar l'hàbitat és una font de consol i una manera de mantenir la connexió terrenal. Intento refer aquesta vinculació amb l'aspecte físic i material del món. A més, només utilitzo una terra específica. La seva procedència és de Moià, del camp familiar de la meua àvia materna, situat a la zona anomenada La Torreta. Aquest factor esdevé un símbol del vincle amb la meua família i amb el món, és a dir, a través del material connecto aspectes personals i familiars.

Es pot considerar, doncs, una fusió a través de la terra, prenent-la com a material físic i matèric, i també com a element emocional i familiar.

Nobjectes

La desmaterialització i la presència d'experiències no físiques poden ser clau per a una comprensió més profunda de la nostra existència i de la manera com habitem el món i l'espai.

L'obra mostra no-objectes a través de rastres objectuals que deixo enrere, on s'invisibilitzen les connotacions d'aquests objectes per, així, crear-ne de nous. En aquesta obra volia invertir la lògica de l'objecte, descontextualitzat de la seva funció. Nobjectes intenta oferir l'acció d'habitar des dels rastres, més que en els objectes mateixos. obro la possibilitat de redefinir i refer les coses que ja conec —en aquest cas, els objectes de casa meua—, per qüestionar i reflexionar noves maneres de percebre les coses i les no-coses

presents en la vida. Aquestes peces són indicis que han deixat els objectes al seu pas, rastres, marques, restes. Així doncs, la potència de l'estat no és l'objecte, sinó l'espai que crea i que conforma.

Terra 49

La descontextualització dels objectes a través de la seva història pot aportar nous relats i ficcions.

Aquestes rajoles van ser trobades per la meva àvia al seu pis antic —situat a la Bordeta, a Barcelona—, en el qual va viure i que actualment té llogat. Fa anys la meua àvia va fer neteja del pis quan el seu inquilí va marxar i va trobar aquestes rajoles de cartró dur. Així doncs, vaig triar aquests objectes perquè em semblava molt interessant descontextualitzar-los, i més sabent que es van trobar fora de context a través de la meua àvia. És una idea bastant redundant, i considerava idoni crear un nou espai a través dels rastres d'algú i que algú de la meua família trobés i se'ls quedés.

Les rajoles generalment s'associen amb la construcció d'objectes utilitaris, però aquí es converteixen en elements visuals i estètics.

La superfície monocromàtica creada per les rajoles destaca la seva disposició i la relació entre elles, i genera una nova forma d'apreciar aquest material. La uniformitat de la superfície i la disposició ordenada de les rajoles pot ser vista com una manera d'organitzar i de donar forma a un nou espai imaginari.

A través de l'ús de materials simples, es genera una superfície que pot ser habitada, i obre possibilitats i diferents tipus d'interaccions amb l'espai que ens envolta.

LAURA ALBAJAR

Exploro la pintura expandida jugant amb formes i colors simplificats, amb l'objectiu d'asolir un diàleg entre les diferents obres i l'espectador. Entenc la meua pràctica artística com un desenvolupament constant d'un llenguatge abstracte, amb el qual pretenc explorar a grans trets el color dins i fora del llenç. M'interessa escollir conceptes generalment senzills, que em permeten trobar la complexitat en ells. Menys és més, en el cas de les idees; contràriament, a l'hora de materialitzar-les, sempre em regeixo per més és més. La repetició em permet cercar una relativa perfecció i escollir curiosament quines peces són les que funcionen interrelacionades. Percebo les formes, els colors, els materials i l'espai com a possibles jocs.

Sobre Puzzle

A mesura que creixem, passem de l'espontaneïtat i la impulsivitat pròpies de la infantesa a la racionalització i la conformitat amb les normes socials de l'edat adulta. El contrast entre la vivacitat dels colors de la infància i la sobrietat que adquireixen aquests amb el pas del temps reflecteix una evolució personal inevitable. No obstant això, aquesta transició no implica necessàriament perdre el sentit lúdic i despreocupat que caracteritza la infància. Per contra, proposo trobar un equilibri on coexisteixin, on puguin coexistir les dues etapes. Aquest és el concepte central darrere de Puzzle: un punt mitjà entre la mirada seriosa de l'adult i la visió juganera de l'infant. És això el que m'ha servit com a punt de partida per començar a desenvolupar un tipus de llenguatge abstracte que encara està en construcció, i explora noves formes d'expressió i de significat.

Vermells

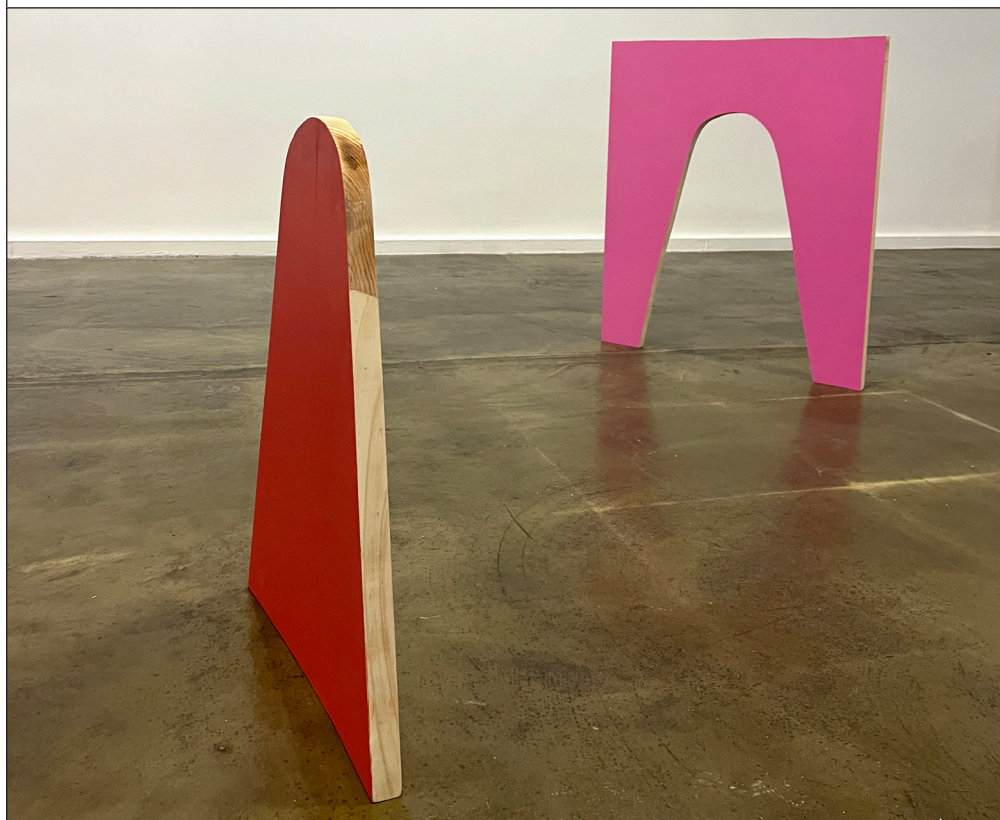
Mitjançant l'exploració de tècniques i materials tradicionals, la meua proposta pretén aconseguir un resultat que gairebé sigui industrial. Empro un bastidor entelat manualment amb tela de cotó preparada amb cola de conill i gesso, sobre el qual aplico la pintura de manera específica, dividint els llenços per seccions i omplint els quadrats amb pinzells de diferents mides. Aquesta peça pràcticament podria anomenar-la La peça eterna, per la quantitat de vegades que l'he repetida. Representa la recerca d'una perfecció impossible, en què la duplicitat dels quadres insinua l'existència de matisos que els diferencien. Tot i que l'obra se centra en una monocromia en què destaca el potent vermell cadmi, el seu objectiu va més enllà d'un sol color, i qüestiona la idea de la perfecció i explora la interacció entre mètodes manuals i tecnològics en la creació artística. La presentació de l'obra, juntament amb altres peces, en una sala d'exposicions vol convidar l'espectador a reflexionar sobre el diàleg i el context que envolta cada treball, amb la qual cosa amplia el seu significat més enllà de la monocromia i la tècnica emprada.

Taronja, Roses i Grocs

Sempre em sobta quan a vegades vaig a exposicions i hi trobo quadres de pintors que tracten cada pintura amb una narrativa única. Bé, potser hi ha un conjunt d'obres que

parlen de la mateixa temàtica, però només veient-ne una pràcticament pots entendre de què va el tema. Trobo que difícilment es podria comprendre de què parlo amb una sola peça; el conjunt és el que ajuda al fet que tingui sentit. A partir d'aquesta reflexió, vaig voler investigar sobre aquest trencament amb la «peça única», que va donar peu al fet que la pintura pogués sortir del llenç i tingués la possibilitat de relacionar-se amb altres peces fent un joc amb el buit i el ple, els colors i l'entorn. Fan un ús de l'espai, i podem veure que interaccionen amb els materials d'aquest. Els roses i taronja estan disposats al centre de la sala d'una manera orgànica, que permet una certa mobilitat i la participació de l'espectador movent-se al seu voltant i descobrint les relacions que hi ha entre les fragmentacions i els colors. D'altra banda, els grocs col·locats a les dues columnes presenten una relació tant amb l'arquitectura com amb el públic, que en un primer instant potser només s'ha adonat de la relació del seu color, però a mesura que passeja per l'espai podrà distingir una connexió entre el buit i el ple de cadascuna.

Bel Francis

Palma, 2000

Artista visual graduada en belles arts per la Universitat de Barcelona. La seva pràctica artística tracta de la memòria i l'oblit com a fenòmens inextricables i que configuren un nou espai que difumina les línies entre passat, present i futur. Treballa, sobretot, amb fotografia, text i material gràfic d'arxiu, per tal de generar narratives que ressonen entre el que és local i el que és universal.

Judith Tian Cabrera

Guangzhou, 2001

Graduada en belles arts per la Universitat de Barcelona. Artista multidisciplinària que utilitza, principalment, la terra com a medi d'expressió. A través de la seva poètica, matèrica i espacial, replanteja el nostre hàbitat. La vida i l'obra de l'artista van estretament lligades, interpel·lada per la pregunta «d'on ets?». Cabrera va néixer a Guangzhou (Xina), però va ser adoptada, i des de ben petita viu a l'Hospitalet de Llobregat. D'aquí sorgeix la seva inquietud interna de la manca de materialitat en aquest món i d'un cert sentiment de desarrelament. Ha exposat i col·laborat en el SWAB, el Centre d'Arts Santa Mònica, la galeria d'art Say Something, el Centre Cívic d'Hostafrancs i el Museu Picasso.

Laura Albajar

Barcelona, 2001

Artista visual graduada en belles arts per la Universitat de Barcelona. La seva pràctica artística versa sobre la investigació intuïtiva sobre els jocs i els patrons, a través de la pintura expandida. Treballa navegant la pintura monocromàtica i minimalista, per tal de desenvolupar diferents conceptes dins del mateix llenguatge, i entén la seva pràctica artística com un constant desenvolupament d'un llenguatge abstracte que pretén, a grans trets, explorar el color dins i fora del llenç.

		
MEMÒRIA		@belfrancis
EDICIÓ		
ARXIU		
IMATGE		
POÈTICA	www.judithcabrera.wordpress.com	@judithtcabrera
NO-OBJECTES		
GENERAR ARRELS		
MATÈRIA		
PATRONS		@lauraalbajar
MONOCROMIA		
NEOMINIMALISME		
PINTURA EXPANDIDA		

«Meeting point»

Exposició d'artistes graduades en belles arts a la Universitat de Barcelona (curs 2022-2023)

14.02.2024 - 05.04.2024

ESPAI EXPOSITIU

Fundació Felícia Fuster C/ Camps i Fabrès, 3-11, Baixos 3a, - 08006 Barcelona

ARTISTES

Bel Francis

Judith Tian Cabrera

Laura Albajar

ORGANITZA I COORDINA

GIDC Art, Professió i Docència. Facultat de Belles Arts. Universitat de Barcelona

Exposició i catàleg coordinats per: Jordi Morell, Òscar Padilla, Marta Negre i Joaquim Cantalozella

Disseny: Juan Marcote Galfré

AMB EL SUPORT DE

Fundació Felícia Fuster

Departament d'Arts Visuals i Disseny (UB)

Programa de Recerca, Millora i Innovació en la Docència i l'Aprenentatge (RIMDA) (UB)

CORRECCIÓ

Maria Massot Magarolas

DL B 5735-2024

Fundació
Felícia Fuster

Professió i Docència
Grup d'Innovació Docent

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Facultat de Belles Arts

MEETING POINT

BEL FRANCIS
JUDITH TIAN CABRERA
LAURA ALBAJAR

FUNDACIÓ	FELÍCIA	FUSTER
----------	---------	--------